

Öko-osztálykirándulás
12. b
2019. január 26-27.

Nem szokás az osztálykirándulásokról beszámolót írni, hiszen az az adott osztályközösség saját programja. Ennek ellenére úgy érzem, ennek a kirándulásnak a különleges helyzete megérdemel pár sort az ökotartalmak alatt. Már csak azért is, mivel rendhagyó módon nem a nyári időszakra került a program, hanem egy hideg, havas téli hétvégére.

2019. január 26-án indultunk el a pusztavámi Vajda János Erdészeti Erdei Iskolába. A mínusz 2 fok, a felhős idő, valamint az előző napokban esett hó sem szegte kedvünket. A megérkezésünk után mindenki lepakolt és kényelembe helyezte magát. A hangulat remek volt, hiszen bent az épületben kellemes meleg fogadott minket.

De nem csak azért jöttünk, hogy a házban beszélgessünk, múlassuk az időt, hanem egy téli túra kedvéért is. Ezért megnéztük a térképet, és a két bányató (Lépvári-tó, Festékgyári-tó) felkeresését tűztük ki célul. Ezért jól felöltözve elindultunk a tavakhoz, ahol nem titkolt szándékunk szerint készültünk egy kis csúszkálásra, az elmúlt napok fagypont alatti hőmérsékletére alapozva. A téli erdő, a csend, a különböző állatok lábnyomai a hóban változatossá tették az utunkat. Kb. másfél óras gyaloglás után odaértünk a Lépvári-tóhoz. Nyáron a víz élénk kék, fürdőzésre csábító „titkos” strandolóhely, mely most befagyott, havas jégtakarójával és a partját szegélyező nádasok és fák havas ágaival legalább annyira szépnek bizonyult számunkra. Sajnos a mély vízű tavon a jég nem volt kellően vastag, melyet a pattanó, rianó hanggal a tudunkra is adott. Így folytattuk a túránkat a másik tóhoz.

Festékgyári-tó

Alig fél óras gyaloglás után odaértünk a Festékgyári-tóhoz. Gyönyörű, havas és vastag jégpáncél borította. A tó egyik fele sekélyebb, itt a jég kellően vastag volt, hogy végre csúszkáljunk. Letisztítottuk a felszínt, majd kezdődhetett a mókázás. Egyenes vonalú, terpeszben sikló, páros vagy éppen hármas csúszások követték egymást. Nagyjából háromnegyed órát töltöttünk a jégen, esésekkel tarkítva, hatalmas kacagások közepette. Aztán leporoltuk a havat és visszamentünk a szállásra.

Még naplemente előtt visszaérve a házban maradók az egyik legfinomabb, házi készítésű pizzával fogadtak minket, melyhez az elengedhetetlen forró tea is járt.

Kis pihenőt követően elkezdtük a vacsorát is elkészíteni, amivel este tízre lettünk készen. Bár sokan nem voltak már éhesek, néhányan azért megkóstoltuk a gulyást, mely nagyon jól sikerült. Esti zenehallgatások, jóízű beszélgetések és társasozás gazdagította a programot egészen hajnal kettő óráig.

Másnap napsütéssel indult a reggel, sajnos később felerősödő széllel. De még néhányan úgy döntöttünk, hogy elmegyünk megnézni a Malomerdő Panzió Vadaskertjét, ahol dámszarvasokat, vaddisznókat, muflonokat és őzeket láttunk. Az állatok egyik gondozója is éppen ott volt, akitől rengeteg érdekességet megtudtunk az itteni és a vadon élő fajokról.

Azt hiszem, olyan élményekkel térhettünk haza az öko-osztálykirándulásról, melyeket mindenkinek jó szívvvel ajánlanék. Nem feltétlenül a kék ég és a napsütéses, nyári idő adja a legnagyobb élményt, hiszen nagyon kevesen ismerik a téli erdő szépségeit és csodáit!